

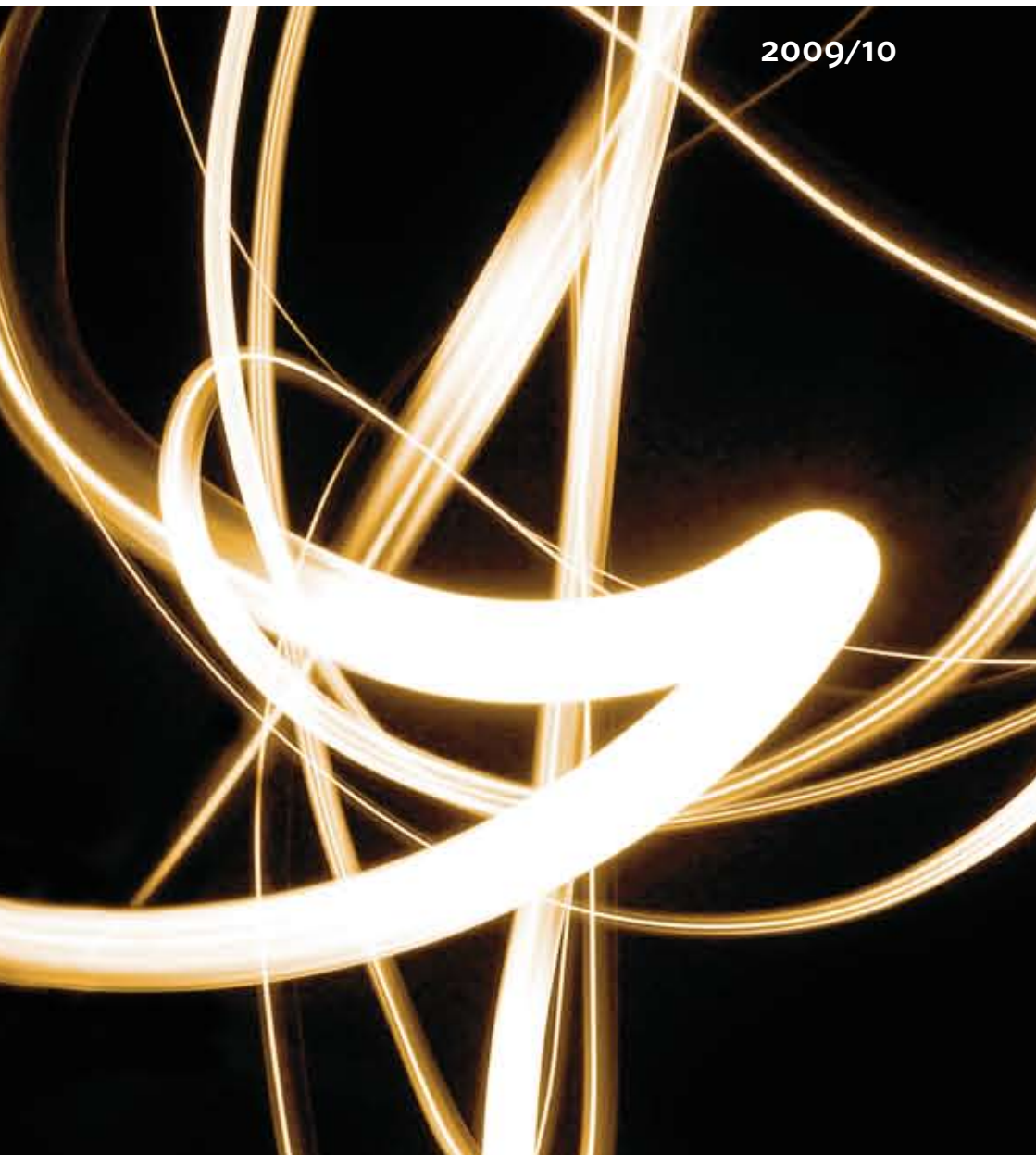
HILARY SPILAR PROKOFIEV

Benjamin Shwartz, hljómsveitarstjóri
Hilary Hahn, einleikari

**SINFÓNÍUHLJÓMSVEIT
ÍSLANDS**

2009/10

aðalstyrktaraðilar

BORGUN

Morgunblaðið

SINFÓNÍUHLJÓMSVEIT
ÍSLANDS

Tónleikar í Háskólabíói 4. mars 2010 kl. 19:30

Benjamin Schwartz, hljómsveitarstjóri
Hilary Hahn, einleikari

HILARY SPILAR PROKOFÍEV

Franz Schubert

Sinfónía nr. 5 í B-dúr, D. 485 (1816)

Allegro
Andante con moto
Menuetto. Allegro molto
Allegro vivace

Sergei Prokofiev

Fiðlukonsert nr. 1 í D-dúr, op. 19 (1917)

Andantino
Scherzo vivacissimo
Moderato

Hlé

Wolfgang Amadeus Mozart

Sinfónía nr. 39 í Es-dúr, K. 543 (1788)

Adagio – Allegro
Andante con moto
Menuetto. Allegretto
Finale. Allegro

Tónleikarnir eru haldnir í samvinnu við Bandaríska sendiráðið.

Hilary Hahn veitir eiginhandaráritanir í anddyri Háskólabíós að tónleikunum loknum.

RÁS 1

Tónleikarnir eru í beinni útsendingu á Rás 1
og síðan aðgengilegir í 4 vikur á www.ruv.is

Vinsamlegast hafið slökkt á farsímum
á meðan tónleikum stendur.

Þótt hann sé enn á þrítugsaldri hefur bandaríski hljómsveitarstjórinn Benjamin Schwartz þegar vakið athygli víða um lönd fyrir hæfileika sína. Hann ólst upp í Los Angeles og Ísrael, og lærði við Curtis-tónlistarháskólann í Fíladelfíu þar sem hann starfaði náið með Christoph Eschenbach. Hann nam einnig tónsmíðar hjá James Primrosch

við Pennsylvaniu-háskóla, hjá Karlheinz Stockhausen í Þýskalandi og við IRCAM-stofnunina í París.

Swartz vakti verulega athygli þegar hann komst á verðlaunapall í Gustav Mahler-hljómsveitarstjórakeppninni árið 2007, og hefur nú nýlokið þriggja ára samningi sem aðstoðarstjórnandi við Sinfóníuhljómsveitina í San Francisco, auk þess sem hann stýrði einnig hljómsveitarstarfi ungs fólks í sömu borg. Schwartz hefur þegar stjórnað ýmsum hljómsveitum í Evrópu, meðal annars BBC-hljómsveitinni í Skotlandi, Sinfóníuhljómsveitinni í Þrándheimi, og Sinfóníuhljómsveitinni í Tókýó. Hann stjórnaði SÍ í fyrsta sinn í mars 2009 í efnisskrá með verkum eftir George Gershwin og Leonard Bernstein.

Hilary Hahn (f. 1979) hefur þrátt fyrir ungan aldur verið meðal fremstu fiðluleikara heims af yngri kynslóðinni í meira en áratug. Hún er fædd í Virginíu-fylki og hóf tónlistarnám þriggja ára gömul. Hún innritaðist í Curtis-tónlistarháskólann 10 ára að aldri og lærði þar hjá hinum víðfræga Jascha Brodsky, sem hafði sjálfur numið hjá belgíska fiðluleikaranum Eugene Ysaÿe. Hún debúteraði í Þýskalandi 15 ára gömul og lék fiðlukonsert Beethovens með Lorin Maazel og Bæversku útvarpshljómsveitinni. Hún hlaut Avery Fischer-verðlaunin í New York sama ár, og debúteraði í Carnegie Hall með Philadelphia-hljómsveitinni þegar hún var sextán ára.

Hilary Hahn hlaut nýverið önnur Grammy-verðlaun sín og var valin Listamaður ársins af tímaritinu *Gramophone* árið 2008. Hún er samningsbundin hjá Deutsche Grammophon og hefur gefið út fjölda hljómdiska, meðal annars fiðlukonserta Sibeliusar og Schönbergs, og nýjan disk þar sem hún flytur verk eftir Bach ásamt Matthias Goerne og Christine Schäfer. Hún hlaut fyrstu Grammy-tilnefningu sína 18 ára gömul fyrir disk með konsertum eftir Beethoven og Bernstein.

Hilary Hahn hefur komið fram í öllum helstu tónleikasölum heims. Hún lék á Last Night of the Proms í Royal Albert Hall árið 2000; lék einleik í kvikmyndatónlistinni við *The Village* eftir M. Night Shyamalan, og var einleikari í þriðja fiðlukonserti Mozarts á 80 ára afmælistónleikum Benedikts XVI páfa í Vatikaninu árið 2007.

Hilary Hahn hefur hlotið fjölda alþjóðlegra verðlauna fyrir leik sinn, meðal annars nokkur Diapason-verðlaun, Preis der deutschen Schallplattenkritik (verðlaun þýskra tónlistargagnrýnenda), MIDEM-verðlaunin, ECHO Klassik listamaður ársins, o.fl. Tímaritið *Time* valdi hana besta unga klassíska tónlistarmann ársins 2001. Í haust er væntanlegur nýr geisladiskur hennar hjá Deutsche Grammophon, þar sem hún leikur fiðlukonserta eftir Tsjaikovskíj og bandaríska tónskáldið Jennifer Higdon.

TÓNLISTIN Á ÍSLANDI

Fimmta sínfónía Schuberts heyrðist oft á fyrstu árum Sínfóníuhljómsveitarinnar en þótt ótrúlegt megi virðast hefur hljómsveitin ekki flutt hana í rúma tvo áratugi. Fyrst hljómaði hún árið 1957 undir stjórn Páls Ísólfssonar, en síðast á tónleikum SÍ á Sauðárkróki 1989 undir stjórn Anthonys Hose. Sínfóníuhljómsveit áhugamanna lék verkið undir stjórn Olivers Kentish árið 1997.

FRANZ SCHUBERT

Sínfónía nr. 5

Við upphaf 19. aldarinnar var Vínarborg tónlistarhöfuðborg Evrópu. Þar voru áheyrndur vel menntaðir og gerðu miklar kröfur, Beethoven var enn í fullu fjöri og minningin um Mozart vart tekin að fölna. Líklega var hvergi betra umhverfi fyrir ungan og alvörugefinn tónlistarmann til að ná fullum þroska en einmitt þar. Franz Schubert (1797–1828) fæddist í heiminn í litlu tvílyftu húsi sem stendur enn í níunda hverfi Vínarborgar. Hann hlaut tilsögn í tónlist hjá föður sínum og var ekki nema sjö ára gamall þegar sjálfur Antonio Salieri – sem stýrði kirkjutónlist við hirðina og var eitt helsta óperutónskáld borgarinnar – tók hann upp á arma sína. Salieri tryggði piltinum námsstyrk og kenndi honum bæði hljómfræði og tónsmíðar, enda árangurinn lét ekki á sér standa; varla eru dæmi um það í tónlistarsögunni að nokkurt tónskáld hafi náð jafn djúpum þroska á fyrri hluta unglingsáranna.

Schubert lauk við fimmtu sínfóníu sína í október 1816. Þótt enn væru nokkrir mánuðir í tvítugsafmælið bjó hann þegar yfir áralangri reynslu og hafði meðal annars þegar samið sönglag sitt við *Álfakóng* Goethes (*Erlikönig*) sem hann gaf síðar út sem ópus 1. Að nítján ára stráklingur skyldi geta samið slíkt verk sem B-dúr sínfóníuna á innan við mánuði hlýtur að teljast kraftaverki líkast.

Segja má að andi Mozarts svífi hér yfir vötnum. Hvort sem er í umfangi, hljómsveitarstærð eða sjálfu inntaki tónlistarinnar á B-dúr sínfónía Schuberts meira skylt með tærleika klassíska tímans en þeirri rómantísku ólgu sem einkenndi verk Beethovens. Fimmta sínfónía Schuberts er sú eina sem vitað er til að hafi verið flutt opinberlega meðan tónskáldið lifði. Hún var samin fyrir hljómsveit áhugafólks sem hittist reglulega á heimili Ottos Hatwig, sem lék á fiðlu í leikhúshljómsveitinni við Burgtheater. Það að í verkinu sé aðeins þörf fyrir eina flautu, en hvorki klarínnett, trompet né pákur, á sennilega rætur að rekja til þess hvernig hópurinn var samansettur einmitt þær vikur sem Schubert vann að verkinu.

Allar fjórar fyrri sínfóníur unglingsins hefjast á hægum inngangi, en hér vindur Schubert sér svo að segja beint í aðalstefið; aðeins nokkrir ljúfir inngangstaktar hljóma líkt og tjaldið sé dregið frá. Þroski Schuberts opinberast líklega hvergi jafnvel og í hæga kaflanum. Hér töfrar hann fram tvö ægífögur stef, hið fyrra í strengjum og hið seinna í tréblásurum, og fer síðan með þau um víðan völl hvað hljómana snertir. Menúettinn

TÓNLISTIN Á ÍSLANDI

Argentínski fiðluleikarinn Ricardo Odnoposoff lék fyrri konsert Prokofíevs með SÍ í Háskólabíói árið 1963 og hafði hann þá ekki heyrst áður hér á landi. Síðan hafa fjórir fiðlarar fylgt í fótspor hans: Einar G. Sveinbjörnsson (1979), Joshua Bell (1989), Judith Ingólfsson (1999) og Vadim Gluzman (2001).

---

er óvenju dökkur, tóntegundin er g-moll sem er fremur óvenjulegt því að yfirleitt eru menúettar í heimatóntegund verksins – sem hér ætti að vera B-dúr. Hugsanlega hefur Schubert verið með hugann við hina frægu g-moll sínfóníu Mozarts, þar sem ógandi krómatík ræður einnig ríkjum. Í glaðværu tríóinu er öllum áhyggjum hins vegar kastað fyrir róða. Í lokaþættinum er kátinan við völd og minnir stundum helst á meistara Haydn; aðeins í örskamma stund bregður fyrir dekkri tónum sem minna helst á storm í vatnsglasi.

SERGEI PROKOFÍEV

Fiðlukonsert nr. 1

Sergei Prokofiev (1891–1953) hóf að semja fiðlukonsert árið 1915 en lagði hann á hilluna um tveggja ára skeið þegar tækifærið kom til að semja óperu við sögu Dostojevskíjs, *Fjárhættuspilarann*. Sumarið 1917 hefur varla verið hentugur tími fyrir rússneskt tónskáld til að einbeita sér að skapandi störfum. Verkföll og mótmælafundir voru undanfari þess sem koma skyldi; í nóvember féll stjórnin, Lenín tók við taumunum og skrifað var undir friðarsamninga við Þýskaland. Þó var 1917 eitt frjósamasta ár Prokofíevs: hann samdi ekki aðeins fyrri fiðlukonsert sinn heldur einnig fyrstu sínfóníuna, þriðju og fjórðu píanósónötturnar auk *Visions fugitives* fyrir píanó, og vann auk þess að þriðja píanókonsertinum. Jafnvel konsertinn stækkaði umfram það sem upphaflega var áformað. Það sem átti að vera lítið og ljúft konsertínó í einum þætti var orðinn fullgildur konsert þegar upp var staðið.

Það liðu sex ár þar til konsertinn heyrðist opinberlega. Frumflutningi í St. Pétursborg var slegið á frest vegna ástandsins þar, og að lokum fór svo að verkið var frumflutt í París í október 1923 undir stjórn Sergeis Koussevitzky og með Marcel Darrieux í einleikshlutverki. Á sömu tónleikum steig Ígor Stravinskij á stjórnandapall í fyrsta sinn og stýrði flutningi á oktett sínum fyrir blásara. Ekki er heldur úr vegi að geta þess að þremur dögum síðar var konsertinn frumfluttur í Moskvu af Nathan Milstein, með Vladimir Horowitz á píanóið í stað hljómsveitar. Milstein skrifaði síðar í

---

endurminningum sínum: „Mér hefur ávallt fundist að hljómsveitin væri óþörf ef maður er svo lánsamur að hafa snilldar píanista eins og Horowitz til að spila með sér!“

Viðtökurnar voru fremur dræmar og ekki víst að einleikarinn hafi verið fyllilega vandanum vaxinn; hvað sem því líður var það ekki fyrr en ári síðar að konsertinn fékk vængi í flutningi ungverska fiðlusnillingsins Josephs Szigeti, sem lék hann á tónleikaferðum víða um heim og tókst að tala forstöðumenn Columbia inn á að leyfa sér að hljóðrita verkið með Sir Thomas Beecham árið 1935. Kannski stafaði takmörkuð hrifning Parísarbúa einnig af því að þeir bjuggust við einhverju meira krassandi frá rússnesku nútímatónskáldi, einhverju í líkingu við *Skýpísku svítuna* sem sver sig í ætt við *Vorblót* Stravinskíjs. Sjálfum fannst Prokofiev sem lagræna æðin í verkum sínum hefði verið vanmetin lengi framan af, og ekki síst í einmitt fiðlukonsertinum nr. 1. Upphafskafinn er ágætt dæmi: einleikarinn leikur hrífandi hendingu sem flýtur um í draumkenndu ástandi – tónskáldið merkti fiðluröddina *sognando* eða dreymandi – áður en hlutirnir komast á flug.

Annar þáttur er scherzo sem bókstaflega þýtur hjá á fljúgandi ferð, enda ekki nema fjórar mínútur að lengd. Hér hljóma sterkar andstæður; þátturinn er til skiptis ágengur, fyndinn, jafnvel illskeyttur, en ávallt snilldarlega vel saminn fyrir fiðluna þótt strengirnir séu þandir til hins ítrasta. Í lokapættinum er aftur slakað á, og tónskáldið töfrar fram hverja snilldartaktana á fætur öðrum; undir lokin er snúið aftur í friðsælan draumaheim upphafsins.

TÓNLISTIN Á ÍSLANDI

Sinfónía Mozarts hljómaði fyrst á tónleikum hér á landi árið 1950, undir stjórn Victors Urbancic.

Síðan hefur hún hljómað margt í flutningi SÍ, síðast undir stjórn Bernhards Wilkinsonar árið 2004.

MOZART

Sinfónía nr. 39

Menn hafa löngum velt því fyrir sér hvaða félagslegu eða sálfræðilegu kringumstæður leiddu til þess að Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791) samdi þrjár mestu sinfóníur sínar á innan við 8 vikum sumarið 1788. Lengi var það trú manna að á þessum tíma hafi hinn misskildi snillingur verið hvað verst leikinn af meðbræðrum sínum og því séð sig knúinn til að semja verk sem gætu gefið eitthvað í aðra hönd. Víst voru þetta erfiðir tímar í lífi hans, en það stafaði einkum af því að veldi Habsborgara átti í gríðarmiklum vandræðum á þessum tíma og afleiðingin var kreppa sem snerti alla íbúa austurríska keisaradæmisins. Jósef II Austurríkiskeisari háði stríð við Tyrki í nafni Katrínar, keisaraynju Rússa, en ekki fór betur en svo að herinn sneri heim árið 1790 eftir þriggja ára dýrkeypta niðurlægingu. Kreppan í Vínarborg hafði afleitt áhrif á listalíf borgarinnar: aðalsfólk dvaldi heldur í Ungverjalandi, einkahljómsveitir lögðust af og tónleikum fækkaði. Mozart varð einnig fyrir bardinu á kreppunni, til dæmis var engin ópera pöntuð frá honum á stríðsárunum, og áform um tónleikahald í Vínarborg urðu öll að engu. Í júlí 1788 – mánuði eftir að hann lauk við Es-dúr sinfóníuna– ritaði hann vini sínum Michael Puchberg nokkur örvæntingarfull bréf þar sem hann biður Puchberg um að lána sér fé þangað til eftirspurn eftir tónlist sinni taki að glæðast á nýjan leik.

Hægir inngangar eru furðu sjaldgæfir í sinfóníum Mozarts. Þá er aðeins að finna í þremur: Linz-, Prag-, og Es-dúr sinfóníunum, og af þeim er sá síðastnefndi hvað dramatískastur. Hann byrjar tignarlega, með þykkum og völdugum hljómunum. Smám saman verða hljórnarnir dekkri, hnígandi fíðluskalarnir ekki alveg jafn fyrirsjáanlegir og áður, og þegar minnst varir kemur Mozart okkur gjörsamlega í opna skjöldu með skerandi ómstríðu. Tónlist Mozarts gerist ekki öllu meira krassandi en í lokatöktum inngangsins. Í hugljúfum upphafstöktum Allegro-þáttarins er sem öllum skjýjum hafi verið svipt í burtu, en þó eru nokkur atriði sem vísa aftur í stormasama fortíð, til dæmis hnígandi fíðluskalar og krómatík í neðri strengjum. Andante-kaflinn gefur heldur ekki allt uppi við fyrstu heyrn. Stefið er einfalt, þokkafult, sakleysislegt – en í síðustu töktunum verður það öllu þungbúnara: As-dúr verður að as-moll, og nú tekur við stormasamur og átakamikill millikafl þar sem Mozart nýtir sér hæfileika sína til fulls og skapar stórfenglegan þátt úr einföldum efniviði.

Menúettinn er þróttmikill en um leið sveitalegur, ekki síst í tríókaflanum. Þar notar Mozart ekta ländler-stef í klarínettum, en þau voru algeng danshljóðfæri í austur-rískum alþorpum á 18. öld. Lokabátturinn er fullur af ósviknum húmor. Hér sést greinilega hvílik áhrif Joseph Haydn hafði á yngri kollega sinn. Kaflinn er í einstefja sönötuformi, sem var sérgrein eldri meistarans; glaðvært og skoppandi upphafsstefið er hið eina sem heyrir í öllum kaflanum. Þegar kemur að úrvinnslunni bregður Mozart á leik og leyfir stefinu að gægjast fram í nánast hverri einustu tóntegund sem hægt er að hugsa sér. Að loknum nokkrum rússíbanaferðum um hin ýmsu hljómasvæði lendum við aftur á upphafsreit, og Mozart leiðir okkur að lokatöktunum með að því er virðist óþrjótandi glaðværð og kátínu.

ÁRNI HEIMIR INGÓLFSSON

Upprísusinfónían eftir Gustav Mahler er eitt mikilfenglegasta og áhrifamesta tónverk tónlistarsögunnar. Hún tekur ríflega 80 mínútur í flutningi og tónlistin er eins litrík og hugsast getur: jarðarfarartónar, sveitadansar, sönglög, heimspekilegar hugleiðingar um stöðu mannsins í heiminum, og að lokum glæsilegur upprísusálmurinn þar sem Mahler staðfestir trú sína á líf eftir dauðann. Þar bætast 100 kórsöngvarar við hljómsveitina sem telur ríflega hundrað spilara, og auk þess tveir einsöngvarar sem gefa verkinu enn tilþrifameiri blæ.

Það verður semsagt öllu tjaldað til á 60 ára afmælistónleikum Sinfóníuhljómsveitar Íslands fimmtudagskvöldið 18. mars. Mótettukór Hallgrímskirkju kemur til liðs við SÍ, og auk þess tvær heimsþekktar söngkonur sem mikill fengur er að. Sarah Connolly er ein fremsta söngkona Breta um þessar mundir, hefur meðal annars hlotið Olivier- og Grammy-verðlaun, söng á Last Night of the Proms í Royal Albert Hall í fyrra, og hlaut heiðursorðu Elísbetar Bretadrottningar nú á nýársdag. Hillevi Martinpelto hlaut heimsfrægd þegar John Eliot Gardiner bauð henni að syngja hlutverk greifynjunnar á margrómaðri hljóðritun sinni af *Brúðkaupi Fígarós*, þar sem Bryn Terfel var í einu aðalhlutverkanna. Hún hefur sungið við afhendingu Nóbelsverðlaunanna og þess má einnig geta að þegar Sir Simon Rattle hélt kveðjutónleika sína með Sinfóníuhljómsveitinni í Birmingham valdi hann Martinpelto til að syngja einsöng í *Upprísusinfóníu* Mahlers.

Auk þess verður frumflutt á tónleikunum nýtt hljómsveitarverk, *Norðurdjúp*, eftir Haflíða Hallgrímsson. Hljómsveitarstjóri er Rumon Gamba. Þessir tónleikar verða tvímælalaust meðal stórviðburða ársins í íslensku tónlistarlífi.

Flestir eru á einu máli um að ballettónlistin við Dafnis og Klói sé með því besta sem Maurice Ravel samdi um ævina, og er þó af nógu að taka. Goðsögnin um elskendurna ungu sem lenda í hremmingum þegar hin yndisfagra Klói er numin á brott af sjóræningjum, er allt í senn: ástleitin, spennandi, hrífandi fögur. Það er líka sérstakt ánægjuefni að hinir frábæru Hamrahlíðarkórar undir stjórn Þorgerðar Ingólfssdóttur skuli taka þátt í flutningnum að þessu sinni, en ballettinn hefur ekki heyrst í heilu lagi hér á landi svo áratugum skiptir. Æskubjartur hljómur þeirra fer einkar vel í þessu verki sem lýsir ungum ástum með svo mögnuðum hætti.

Auk þess hljómar á tónleikunum hin geysifagra *Mathis der Maler-sinfónía* eftir Paul Hindemith, annað lykilverk í hljómsveitartónlist 20. aldarinnar. Hindemith samdi sínfóníuna árið 1934 upp úr samnefndri óperu sinni um þýska málarann Matthias Grünewald, sem meðal annars gerði meistaralega altarisöflu í Isenheim. Hvorki sínfónían né óperan féllu yfirvöldum í geð í Þýskalandi á sinni tíð, nasistar lögðu hart að stjórnandanum Wilhelm Furtwängler að aflýsa flutningnum og að endingu flýði tónskáldið land undan ógnarstjórninni. Verkið hefur þó ávallt verið talið eitt það besta sem Hindemith samdi um ævina og sérstakt ánægjuefni að það skuli hljóma á tónleikum SÍ. Hljómsveitarstjóri er Eva Ollikainen.

Það er leitun að tónverki sem nýtur meiri hylli en yndislegur óður Antonios Vivaldi til náttúrunnar og lífsins, *Árstíðirnar fjórar*.

Nú er komið að því að einn hæfileikaríkasti fiðluleikari Íslands, Elfa Rún Kristinsdóttir, spreyti sig á þessu stórvirki og hún lætur sig ekki muna um að leika annað verk fyrir fiðlu og hljómsveit á sömu tónleikum.

Argentínski tangósningillurinn Astor Piazzolla var svo innblásinn af Árstíðum Vivaldis að hann samdi sínar eigin; fjóra fiðlukonserta með tangósveiflu sem lýsa árstíðunum hinum megin á jarðarkringlunni.

Það er óþarfi að kynna Elfu Rún fyrir íslenskum tónleikagestum. Hún hlaut fyrstu verðlaun í Johann Sebastian Bach-tónlistarkeppninni í Leipzig 2006 og Íslensku tónlistarverðlaunin sem „bjartasta vonin“ sama ár, auk þess sem hún var tilnefnd til hvatningarverðlauna Evrópska menningarsjóðsins Pro Europa. Elfa er fastur meðlimur Kammersveitarinnar Ísafoldar og Solistenensemble Kaleidoskop í Berlín en hefur einnig leikið með Balthasar Neumann Ensemble, Freiburger Bachorchester, Feldkirch Festival Orchester og Camerata Stuttgart auk fleirri kammerhópa í Þýskalandi. Stjórnandi á tónleikunum er Wolfram Christ, sem var um árabil leiðandi víóluleikari í sjálfri Berlínarfílharmoníunni, undir stjórn Herberts von Karajan og Claudios Abbado.

Kristalstærir barokktónarnir í bland við ljúfsáran tangó munu ekki láta neinn ósnortinn. Við bendum á að þegar er uppselt á tónleikana 23. apríl, en nokkur sæti eru enn laus á tónleikana laugardaginn 24. apríl kl. 17:00. Því er um að gera að tryggja sér miða sem fyrst!

HLJÓMSVEIT Á TÓNLEIKUM 4. MARS 2010

---

1. fiðla

Sigrún Eðvaldsdóttir
Sif Tulinius
Andrzej Kleina
Zbigniew Dubik
Bryndís Pálsdóttir
Una Sveinbjarnardóttir
Lin Wei
Sigriður Hrafnkelsdóttir
Hildigunnur Halldórsdóttir
Rósa Guðmundsdóttir
Mark Reedman
Margrét Kristjánsdóttir
Olga Björk Ólafsdóttir
Martin Frewer

2. fiðla

Greta Guðnadóttir
Ari Þór Vilhjálmsson
Joanna Bauer
Christian Diethard
Margrét Þorsteinsdóttir
Dóra Björgvinsdóttir
Sigurlaug Eðvaldsdóttir
Kristján Matthíasson
Roland Hartwell
Pálína Árnadóttir
Ólöf Þorvarðsdóttir
Þórdís Stross

Víóla

Þórunn Ósk Marinósdóttir
Sarah Buckley
Kathryn Harrison
Sesselja Halldórsdóttir
Guðrún Þórarinsdóttir
Þórarinn Már Baldursson
Svava Bernharðsdóttir
Herdís Anna Jónsdóttir
Eyjólfur Alfreðsson

Selló

Sigurgeir Agnarsson
Sigurður Bjarki Gunnarsson
Auður Ingvadóttir
Bryndís Björgvinsdóttir
Lovisa Fjeldsted
Margrét Árnadóttir
Ólöf Sesselja Óskarsdóttir

Bassi

Hávarður Tryggvason
Páll Hannesson
Dean Ferrell
Jóhannes Georgsson
Richard Korn
Þórir Jóhannsson

Flauta

Halfríður Ólafsdóttir
Áshildur Haraldsdóttir

Óbó

Matthías Nardeau
Peter Tompkins

Klarinett

Rúnar Óskarsson
Sigurður I. Snorrason

Fagott

Brjánn Ingason
Hafsteinn Guðmundsson

Horn

Joseph Ognibene
Emil Friðfinnsson
Stefán Jón Bernharðsson
Lilja Valdimarsdóttir

Trompet

Ásgeir Steingrímsson
Guðmundur Hafsteinsson

Túba

Tím Buzbee

Harpa

Katie Buckley

Pákur

Eggert Pálsson

Slagverk

Frank Aarnink
Arni Áskelsson

samstarfsaðilar

LITRÓF-HAGPRENT

EXTON
LIÐS / HLJÓÐ / MYND

Sónata í A fyrir bragðlaukana

*Komdu á Skrúður áður en
þú ferð á tónleikana
og kvöldið verður ógleymanlegt.*

Skrúður
bistro • restaurant • bar

Hótel Sögu / S: 525 9970 / www.skrudur.is

Stórfengleg afmælishátíð

SINFÓNÍUHLJÓMSVEIT
ÍSLANDS

60 ÁRA AFMÆLISTÓNLEIKAR SÍ

Fim. 18.03.10 » 19:30

- **Hafliði Hallgrímsson:**
Norðurdjúp (frumflutningur)
- **Gustav Mahler:** Sinfónía nr. 2

Rumon Gamba hljómsveitarstjóri
Hillevi Martinpelto einsöngvari
Sarah Connolly einsöngvari
Mótettukór Hallgrímskirkju
Hörður Áskelsson kórstjóri

Á hátíðartónleikunum verður Sinfónía nr. 2 eftir Gustav Mahler, einnig kölluð „Upprisusinfónían“, flutt af rúmlega tvö hundruð flytjendum, þar á meðal tveimur heimsfrægum söngkonum. Þá verður flutt stórglæsilegt nýtt verk eftir Hafliða Hallgrímsson.

Tryggðu þér miða á þessa einstöku tónleika á www.sinfonia.is eða í síma 545 2500.

„Sinfónía þarf að vera eins
og heimurinn. Hún þarf að
innihalda allt.“

Gustav Mahler

